

Кому принадлежи лъвската кожа.

(Арабска приказка).

Единъ куцъ и единъ слѣпъ остнали подиръ една война въ една пустиня.

Когато безкракиятъ видѣлъ слѣпия, викналъ му

— Кждѣ отивашъ, братко?

— Незнамъ, кждѣ отивамъ—отговорилъ слѣпиятъ, всички ме оставиха.

— Съ мене се случи сжщото — казалъ безкракиятъ. Но внимавай добрѣ, защото тамъ кждѣто вървишъ, има дълбока яма. Ела при мене.

— Какъ мога да дойда, кото те не виждамъ — казалъ слѣпия.

— Азъ ще ти казвамъ колко крачки трѣбва да направишъ на лѣво, колко на дѣсно, колко напредъ, и ти ще ме намѣришъ.

Така и сторили. Когато се срѣзнали, тѣ почнали да мислятъ, какво да правятъ.

— Ти нѣмашъ крака — не можъ да ходишъ, азъ нѣмамъ очи не виждамъ нищо, тогава ето що да направимъ—казалъ слѣпиятъ. Ти ще ми се качишъ и ще ми показвашъ пѣтя, азъ ще вървя и ще те нося. Така ние ще си помагаме единъ на другъ.

Речено — сторено.

Слѣпиятъ вземалъ безкракия на гърба си и тръгналъ съ него. Когато минали много пѣтъ, безкракиятъ извикалъ :

— Виждамъ орли, които кацатъ около единъ убить лъвъ. Върви нататъка.

Безкракиятъ показалъ пѣтя на слѣпия и скоро стигнали мѣстото, дѣто лежалъ лъвътъ.

Слѣпиятъ тогава попиталъ :

— Сега чия ще бжде лъвската кожа?

— Разбира се че моя — отговорилъ безкракия.

— Какъ така?

— Твърдѣ просто — азъ го видохъ